R 5561

விதைத்தலும் அறுவடைசெய்தலும்

SOWING AND REAPING

ஆதார வசனங்கள் : கலாத்தியர்6:1–10.

“மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்”–கலாத்தியர்6:7.

இக்கட்டுரை ஒரு தன்னடக்கத்திற்கான பாடமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. தீங்கு விளைவிக்கும் ஊக்கமருந்துகள் மற்றும் போதைப் பொருட்களை விரும்பும் பசிக்கு இணங்குகிறவர்கள், நிச்சயமாக, அந்த பசியார்வத்துக்கு அடிமையாகி, அதற்கேற்ப தங்கள் சொந்த குணலட்சணங்களில் பெலவீனமடைகிறார்கள் என்பது உண்மையே. தங்கள் சொந்த நலனையும் மனுக்குலத்தின் நலனையும் மனதில்கொண்ட நல்ல மனிதர்கள் அனைவரும், தன்னடக்கமின்மையின் அழிவுகளை நிச்சயமாகக் கண்டிக்கவேண்டும். மேலும் சக உயிரினங்களுக்கு உதவிகரமாக இருக்கின்றதும், அவர்கள் பலமான குணாதிசயமுள்ளோராகவும், சமூகத்தின் பயனுள்ள உறுப்பினர்களாகவும் மாற உதவும் எந்த வார்த்தையும் அல்லது உதாரணமும் நிறுத்தப்படக்கூடாது.

இருந்தபோதிலும் தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட பரிகாரமாகிய, மேசியாவின் ராஜ்யத்திலன்றி மனுக்குலத்தின் விழுந்துபோன சுபாவத்தின் காரணமாக வந்த பலவீனங்களிலிருந்து முற்றிலுமாக, முழுவதுமாக எதுவும் விடுவிக்கமுடியாது என்பதில் நாம் முழு உறுதியாய் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த உறுதிப்பாடு, மனுக்குலத்தின் சிறந்த நலனுக்கான ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலளிக்கும்விதமாக, நீதியின் பக்கத்தின்மீதான நமது இடத்தைப் பகிரங்கமாக எடுப்பதை தடுக்கக்கூடாது.

மறுபுறம் சிலர் அங்கீகரிக்கிற உச்சநிலைக்கு செல்லாமல், வேதாகமத்தின் போதனைகளை ஒவ்வொரு பாடத்திலும் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுவோமாக. தற்போது இவ்வழியைப்பின்பற்றி, இப்பாடத்தில் அப்போஸ்தலரின் வார்த்தைகள் ஒருவகையான தன்னடக்கமின்மையை மற்றொன்றைவிட அதிகமாகக் குறிக்கவில்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது நமது கடமையாகும். அப்போஸ்தலர் பொதுவான உலகத்திற்கு முகவரியிடவில்லை. குடிபோதையில் இருக்கும் சில ஏழைகளைப்பற்றி பேசுவதைக்கூட அவர் குறிப்பிடவில்லை. இந்த நிருபத்தின் துவக்க வசனங்களில் அவர் அறிவிப்பதுபோல், அர்ப்பணித்திருக்கிற தேவஜனங்களிடத்திலேயே அவர் உரையாற்றுகிறார்.

அப்போஸ்தலர், இந்த அர்ப்பணிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களை சகோதரர்கள் என்று அழைத்து, பாவத்தின்மீது அனுதாபம் கொள்ளும் காரணத்தினால் அல்ல, மாறாக மாம்ச பலவீனம் அல்லது சாதகமற்ற சூழ்நிலையில், ஒரு தவறில் சிக்கியுள்ள ஏதோ ஒருவகையான பாவத்தில் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிற தங்கள் உடன்சகோதரர்கள் எவரையும் எப்படி கையாளவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அப்போஸ்தலர் அறிவுறுத்துகிறார். சபையிலுள்ள ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் தேறினவர்கள், தவறுசெய்கிற ஒருவரை நீதியின் நிலைமைக்கும் தேவனிடத்தில் ஐக்கியமாகவும் திரும்பக் கட்டுவதற்கு கொண்டுவர தங்களுக்குள் முயற்சிக்கவேண்டும். மாம்சத்தில் அவர்களும் அபூரணர்களே என்பதையும், அவர்களும் சிலசமயங்களில் தங்கள் இருதய நோக்கங்களுக்கு மாறாக, எப்போதாவது தற்செயலாக பாவத்தில் விழக்கூடும் என்று உணர்ந்து, இதை சாந்தமாகச் செய்யவேண்டும்.

இந்த முறையில் அவர்கள், “ஒருவர் மற்றவருடைய பாரங்களை சுமக்கவேண்டும்”. மாம்சத்தின் பலவீனங்களுக்கும், பாவத்தின் சூழ்ச்சிகளுக்கும் எதிராகப் போராடுவதில் ஒருவருக்கொருவர் உதவவேண்டும். இந்த வழியில் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் பொதுவான பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவார்கள். கிறிஸ்துவின் பிரமாணம் என்பது மற்றவர்களுடைய நலன்களுக்காக ஊழியம்செய்வதற்கும், சுய தியாகம் செய்வதற்குமான ஒரு பிரமாணமாகும். ஒரு சகோதரன் தவறுசெய்திருப்பதைக் காண்பவர்கள், வெறுமனே தலையைத் திருப்பி, அந்த சகோதரனை ஆணவத்தோடும் அதிகாரத்தோடும், உன்னைவிட பரிசுத்தமானவன் என்றவிதத்திலும் கண்டிப்பவர்கள், சரீரத்தின் அங்கங்கள் எல்லாரையும் ஆளுகை செய்கிற கிறிஸ்துவின் பிரமாணம் என்ன என்பதைக்குறித்த சரியான புரிதலை இன்னும் அடையவில்லை.

கிறிஸ்துவின் இந்தப் பிரமாணம் அன்பின் பிரமாணம் என்று அப்போஸ்தலன் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்த அன்பின் பிரமாணத்தால் ஆளப்பட்டு, இயேசு தம் சிநேகிதர்களுக்காக மட்டுமல்ல, தனது விரோதிகளுக்காகவும் தம் ஜீவனைக் கொடுத்தார். ஆகவே இயேசுவின் பின்னடியார்கள் அல்லது சீஷர்கள் என்று தங்களை கூறிக்கொள்ளும் அனைவரும் அதே சிந்தையை, அதே மனப்பான்மையை, அதே ஆவியைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். மேலும் அதே அன்பின் பிரமாணத்தைப் பின்பற்ற முற்படவேண்டும். சகோதரர்களை

சிரமங்களிலிருந்து விடுவித்து, கர்த்தரிடத்திற்கும் அவரது தரநிலைகளுக்கும் அருகாமையில் கொண்டுவருவதற்கு, ‘‘நாமும் நம் சகோதரர்களுக்காக நம் ஜீவனைக் கொடுக்க கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்’’(1யோவான் 3:16) என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்.

அதிகப்படியான சுயமரியாதை

இயேசுவின் உண்மைப் பின்னடியார்கள் எல்லாரையும் தந்திரமாய் பற்றியிருக்கும் ஒரு பெரும் அபாயம் ஆணவம் என்று அப்போஸ்தலர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அதாவது, தங்களைப்பற்றி உயர்வாக நினைப்பதும், அதனால் சகோதரர்களைப்பற்றி போதுமான அளவு உயர்வாக எண்ணாதிருப்பதும், குறிப்பாக,ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் தடுமாறும் சகோதரர்களைப்பற்றி, இன்னும் தடுமாறாத இந்த நபர் தன்னை உயர்வாக எண்ணுகிற ஆணவம் என்று அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிறார்.

நாம் உண்மையில் ஒன்றுமில்லை, நாம் அபூரணத்தின் கட்டுக்கள் என்பதே நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய முதல்பாடங்களுள் ஒன்றாகும். நம்முடைய சொந்த தகுதியின் பலத்தால் தேவனுக்கு நம்மை ஒப்படைக்கவோ அவரது தயவைப்பெறவோ முடியாது. மேலும் நாம் நம்மை ஏதோ ஒரு நபராக நினைக்கும் அளவுக்கேற்ப, அதே அளவுக்கு தேவனை நாம் பிரியப்படுத்துவதில்லை, மேலும் அவருடைய பார்வையில் யாரும் இல்லை என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எனவே யாராவது தன்னை தேவனுடைய பார்வையில் ஒருவராக நினைத்தால் அத்தகைய நபர் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக்கொண்டு, நல்ல வழியிலான தனது சொந்த முன்னேற்றத்தை தடுக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தேவதயவின்மூலமாகவேயன்றி, தான் ஒன்றுமில்லை, தெய்வீக கண்காணிப்புக்கு தான் தகுதியற்றவன் என்பதை உணரத்தொடங்கவேண்டும்.

ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் தன் அயலானையோ அல்லது கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தன் சகோதரனையோ நியாயந்தீர்க்கவோ, சீர்திருத்தவோ விரும்புவதற்கு பதிலாக, தன் சொந்த கிரியைகளை சோதித்துப்பார்க்கவேண்டும். தேவ பார்வையில் அவரைப் பிரியப்படுத்த என்ன அறிவித்திருக்கிறாரோ அக்காரியங்களில் எந்தளவு முன்னேறியிருக்கிறோம் என்று தன்னையே கவனமாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். தன்னிடத்திலுள்ள கோபம், பகைமை, வெறுப்பு, பொறாமை, சண்டை போன்றவற்றை எந்தளவுக்கு அகற்றியிருக்கிறோம் என்றும், எந்தளவுக்கு தேவனுடைய பரிசுத்தஆவியின் கிருபைகளை – அதாவது சாந்தம், தயாளகுணம், பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, சகோதர சிநேகம், அன்பு ஆகியற்றை அணிந்திருக்கிறோம் என்றும் ஆராய்ந்து உறுதிப்படுத்தத் தேடவேண்டும்.

மற்றவர்களுடன் தன்னை எந்த விதத்திலும் அல்லது எந்த அளவிலும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல், இவ்வாறு மற்றவர்களிடத்தில் தான் காண்கிற அபூரணங்களால் தன்னை முழுமையாக மதிப்பிடவேண்டும். வேதாகமம் வரையறுத்திருக்கிற இந்த வழிகளில் தான் முன்னேறி வருவதை எந்தளவுக்கு அவன் காண்கிறானோ, அந்த அளவிற்கு அவன் மகிழ்ச்சியடையத் தகுதியானவன். இவ்வழியைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் ஒவ்வொருவரும் தன் சொந்த பலவீனங்களைக் கண்டுபிடிக்கத் தேடவும், தன் சொந்த சுமைகளை சுமக்கத்தேடவும், கர்த்தருக்கும் சகோதரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சுமையாகவோ, நிந்தையாகவோ இராதபடி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இப்போதனையின்படி, மதகுருத்துவத்திற்கு இடமில்லை. அப்போஸ்தலர் கூறுவதுபோல், ‘‘வேத வசனத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறவன், உபதேசிக்கிறவனுக்கு சகல நன்மைகளிலும் பகிர்ந்துகொடுக்கக்கடவன் அவர்களுக்குக் கிடைத்த எந்த ஆசீர்வாதங்களையும் அல்லது தேவ வசனத்தின் தெளிவான எந்த கருத்துக்களையும் அவர்களிடம் கூறவேண்டும். ஆசிரியரிடமிருந்து ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுபவர்கள், நன்றியுணர்வோடு அல்லது ஒத்துழைப்போடு அல்லது வேறு ஏதாவது வழியில், ஆசிரியரது கற்பிக்கும் பணியை எந்த நன்மையானதும் ஆதாயமளிப்பதுமான முறையிலும் முன்னெடுக்க உதவுவதன்மூலம், அந்த ஆசிரியருக்கு ஈடுசெய்வதற்கான வாய்ப்பை முறையாக தேடலாம் என்றும் அப்போஸ்தலர் அர்த்தப்படுத்தியிருக்கலாம்.

இங்கு ஒரு கொள்கை ஆபத்தில் உள்ளது. தேவன் நீதியின் வழியில் செயலாற்றுகிறார், அவரை வஞ்சிக்கமுடியாது. அவருடைய கண்களானது–இருதயம், நோக்கம் மற்றும் செயல்தூண்டலுக்கான காரணத்தை படித்தறிகின்றன. வெளித்தோற்றத்தில் சரியானதுபோலவும், உண்மையில் தவறானதாகவும் உள்ள வாதங்கள் மூலம் நம்மை நாம் தற்காலிகமாகக்கூட ஏமாற்றிக்கொள்ளலாம். ஆனால் தேவனை ஒருவரும் ஏமாற்றமுடியாது. விதைப்பதே அறுவடையைத் தரும். அறுவடை செய்தது விதைக்கப்பட்டதன் இயல்பையே பெற்றிருக்கும் என்பது தெய்வீக ஏற்பாட்டின் ஒரு கொள்கையாகும்– கலாத் 6:7.

கிறிஸ்தவனின் கடினமான பணி

அப்போஸ்தலர் கூறுகிற இந்த விதைத்தல் மற்றும் அறுவடையில் உலகம் ஈடுபடுவதில்லை. திருச்சபை மட்டுமே அவ்வாறு செய்கிறது. சபையானது, தேவனுடைய குரலைக் கேட்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்டு, இயேசுகிறிஸ்துவின்மூலம் அவருடைய சீஷர்களாகிற அனைவருக்கும் பாவமன்னிப்பை வழங்குகிறதோடு, தெய்வீக உதவியையும், புதிய சுபாவத்திற்கான பரிசுத்தஆவியின் ஜெநிப்பிக்குதலையும், கனம் மகிமை சாகாமையையும் வழங்குகிறது. நிஜமாகவும் உண்மையாகவும் கிறிஸ்துவை பின்பற்றுகிறவர்கள் அனைவரும் தங்கள் சிலுவையை எடுத்து. குருவின் அடிச்சுவடுகளில் நடப்பதில் சுயத்தை வெறுத்தலின் உடன்படிக்கை செய்தவர்கள்– இவர்கள் மட்டுமே உண்மைக் கிறிஸ்தவர்கள்.

இவர்கள் தங்கள் நடைகளை கர்த்தருடைய வழிநடத்துதல்களுக்கு இசைவாக ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்வதும், இயேசுவின் சீஷர்களாக, சுயதியாகம் மற்றும் உண்மைத்தன்மையின் உடன்படிக்கையைப் பின்பற்றுகிற விகிதத்தில், அவர்கள் வாழ்க்கையின் முடிவுகள் இருக்கும் என்பதை அறிந்துகொள்வதும் இவர்களுக்கானதாயிருக்கிறது. இவர்கள் உலகத்தையும் அதன் குறிக்கோள்களையும், அதன் நோக்கங்களையும், அதன் இலட்சியங்களையும் தியாகம்செய்ய உடன்படிக்கை செய்துள்ளதால், இவர்கள், ‘‘தேவனுடைய சுதந்திரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன்சுதந்திரருமாகி, பரலோக உரிமையை அடைவர் – ரோமர் 8:17.

இவர்கள் ஆவிக்கென்று விதைப்பதற்கு ஒப்புக்கொள்வது மட்டும் போதாது, ஆனால் இந்த நோக்கங்களுக்காக விதைப்பதில் அவர்கள் காட்டும் உண்மைத்தன்மையைப் பொறுத்தே ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும், இருதய வளர்ச்சியையும் அறுவடை செய்வார்கள் என்பதை இவர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். ‘‘ஆவிக்கென்று விதைக்கிறவன்’’ –அதாவது, ஆவிக்குரிய ஜீவியம் ஜீவிப்பவன், தன் வார்த்தைகள், செயல்கள் மற்றும் சிந்தனைகள் எல்லாவற்றிலும் தேவஆவிக்கு அல்லது சித்தத்திற்கு ஊழியம்செய்ய முயற்சிப்பவன் – கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் குணசாயலை அடையும் பல்வேறு பண்புகளில் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியின் மிகப்பெரும் பயிரை அறுவடைசெய்வான்.

மறுபுறம், மாம்சத்துக்கென்று விதைப்பவர்கள், அதாவது மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்பவர்கள் தங்கள் சொந்த மாம்சத்தை பிரியப்படுத்த நாடி, தங்கள் நண்பர்கள் அல்லது உறவினர்களது மாம்ச சிந்தைகள் அல்லது மாம்ச சித்தத்தைப் பிரியப்படுத்தத் தேடுகிறவர்கள், இவ்வாறு வளர்க்கப்பட்ட மாம்சம் தங்கள் ஜீவியங்களை கட்டுப்படுத்தும் வல்லமையில் வலுவடையும் என்றும், இவர்கள் ஆவிக்குரிய வழிகளில், விகிதாச்சார அளவில் குறைவான முன்னேற்றமே அடைவார்கள் என்று மட்டுமே எதிர்பார்க்கமுடியும்.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நம் விழுந்துபோன சுபாவங்களின் மாம்ச விருப்பங்களுக்கு நாம் கவனம் செலுத்தும் ஒவ்வொரு முறையும், நமது சொந்த ஆவிக்குரிய முன்னேற்றத்தை நாமே தடுக்கிறோம் என்றும், மாம்சத்துக்கு அடிபணியும் அத்தகைய மனப்பான்மை அழிவை நோக்கி, மரணத்தை நோக்கி உள்ளது என்றும் அப்போஸ்தலர் விவரிக்கிறார். மறுபுறம், மாம்சத்தின் விருப்பங்களை எந்தளவு சாகடித்து, கர்த்தரின் ஆவியோடு இணக்கமாக வாழ முயற்சிக்கிறோமோ, அதே விகிதத்தில் நாம் ஆவியில் வலுவாக வளர்வோம், மேலும் தேவன், தம்மீது தங்கள் அன்பையும், நீதியின் கொள்கைகளுக்கு தங்கள் உண்மைத்தன்மையையும் வெளிப்படுத்துபவர்களுக்கு வாக்களித்திருக்கிற ஆவிக்குரிய தளத்தில், நித்திய ஜீவன் பெற ஆயத்தமாவோம்.

மாம்சத்தின்மீது முழுமையான ஆதிக்கத்தை அடைபவர்கள் மட்டுமே கர்த்தரிடத்திலிருந்து எந்த ஆசீரையும் பெறுவார்கள் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை, ஆனால் நாம் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் பாராட்டுவதை வெளிப்படுத்தாவிட்டால், நாம் அதில் முன்னேறமாட்டோம், நித்திய ஜீவனடைய தகுதியற்றவர்களாகி, அதை அடையமாட்டோம். ஆனால் அதற்கு மாறாக, சத்தியம் மற்றும் நீதிக்கான நம் அன்பையும், அவரை பிரியப்படுத்தும் நம் விருப்பத்தையும், கர்த்தரிடத்தில் நம் நடக்கை வெளிப்படுத்துமானால், அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்கள் மாம்சத்தில் எவ்வளவு பலவீனராயிருந்தாலும், நித்திய ஜீவனுக்கு தகுதியுடையோராக அவர் கருதுவார். அவர்கள் உயிர்த்தெழுதலில் பரிபூரண சரீரங்களைப் பெற்றிருக்கும்போது, தெய்வீக ஏற்பாடுகளுக்கு துல்லியமான இணக்கமுள்ளோராய் ஜீவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைவர் என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார். இவ்வாறு மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் அப்போஸ்தலர் எழுதினார்; ‘‘மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்’’(ரோமர் 8:4).

நன்மைசெய்வதில் உண்மையாய்த் தொடர்வோமாக

கலாத்தியர் 6:9.10 வசனங்களில் அப்போஸ்தலர் தன் வாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறார். சரியானதைச் செய்ய விரும்பும் அனைவரும், இயேசு மற்றும் அப்போஸ்தலர்களுடைய வார்த்தைகள் மூலமாக பரிசுத்தஆவியால் குறிக்கப்பட்ட வழிகளின்படி ஜீவிக்க

விரும்பும் அனைவரும், முழுமையான அர்ப்பணிப்பு செய்வதன்மூலம் நன்றாகத் தொடங்குவது மட்டுமல்லாமல், உண்மையாய்த் தொடரவும் வேண்டும். பாவத்துக்கெதிராக போராடுவதிலும், நீதிக்கு உண்மையாய் இருப்பதிலும் சோர்வடையக்கூடாது.

தேவன் தம் ஜனங்களிடத்தில் குணாதிசயத்தை வளர்க்கவும், நிலைநிறுத்தவும் முயல்கிறார். அவர்கள் சிறிதுகாலம் துன்பப்பட்டு, மாம்சத்தின் பலவீனங்களுக்–கெதிராக சிறிதுகாலம் போராடினபிறகு, ஏற்றவேளையில் அவர்கள் பலனை அறுவடைசெய்வார்கள். தேவன் வாக்களித்திருக்கிற புதிய சரீரங்களை– உயிர்த்தெழுதலின் சரீரங்களை அவர்கள் அடைவார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய அனைத்து யுத்தங்களும் சோதனைகளும் முடிவுற்றிருக்கும். அடைந்த புதிய சரீரங்களோ, புதிய சித்தத்திற்கு பூரண இணக்கமாயிருக்கும், மேலும் அங்கே இரண்டிற்குமிடையே மோதலுக்கான எந்தக் காரணமும் இருக்காது. அப்பொழுது உலகத்தின் ஆசீர்வாதத்துக்காக கிருபையின் பணி அவர்கள்மூலம் பிரமாண்டமாக முன்னேறும்.

மேலும் அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்; குற்றத்தில் அகப்பட்டவரிடம் நாம் கடுமையாக இருப்பது மட்டுமன்றி, மாம்சத்துக்கு விதைக்காமல் ஆவிக்கென விதைப்போராக நம்மைநாமே காத்துக்கொள்வதும், இந்த நல்ல வழியில் சோர்வடையாமல், ''நமக்கு கிடைக்கும் சமயத்திற்குத் தக்கதாக, யாவருக்கும், விசேஷமாக விசுவாச வீட்டாருக்கும் நன்மை செய்யக்கடவோம்'' (ரோமர் 8:10). அவ்வாறு செய்யும்போது, நாம் நம் பரலோகப்பிதாவின் குணத்தை பிரதியெடுக்கிறவர்களாக இருக்கிறோம். அவரே ஆசீர்வாதத்திற்கு ஊற்றாயிருக்கிறார். அவரிடமிருந்தே தற்கால ஜீவியத்தின்ஆசீர்வாதங்கள் வருகின்றன, நீதியுள்ளோர்மீதும் அநீதர்கள்மீதும், நல்லோர்மீதும் பொல்லார்மீதும் சூரியவெளிச்சத்தையும் மழையும் வருஷிக்கப் பண்ணுகிறார்.

பரலோகப்பிதா ஆசீர்வாதங்களை தொடர்ச்சியாக அளித்துவருவதால், அவருடைய முதிர்ச்சியடைந்த வளர்ச்சியடைந்த பிள்ளைகளாகிய நாம், தயவுகளைத் தேடுவதற்கு பதிலாக, அதே குணசாயலையும் அதே மனப்பான்மையையும், அதே மனதையும் அடைய முயலவேண்டும். அதாவது, எல்லாருக்கும் நன்மைசெய்யும் மனப்பான்மையை, குறிப்பாக கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் அனைவருக்கும், விசுவாச வீட்டாருக்கும் ஊக்கத்தோடு நன்மைசெய்ய பேராவல் கொள்ளவேண்டும்.